

БОРИСЛАВСЬКЕ РОДОВИЩЕ ОЗОКЕРИТУ — одне з найбільших у світі родовищ високоякісного озокериту. Родовище відкрите 1854, розробляється від 1860. Поклади озокериту жовто-, зелено-, темно-коричневого, чорного кольорів пов'язані з породами міоценового віку, являють собою сітку жил, що взаємно перетинаються; залягають на пл. 0,7 км² і глибині бл. 700 м. Товщина жил від 1–2 см до 3 м, жилкуватих роздувів гірської маси — до 30 м. Озокерит має високі термостійкість (± 60 °C) зі збереженням пластичності, діелектричні властивості, теплоємність та інертність щодо кислот, лугів, їдких газів та ін. агресив. середовищ, а також високі антисепт. властивості. Вміст найбільш поширеного рудного озокериту в породі 0,1–0,35 %. Озокеритову руду видобувають у шахтах глибиною бл.

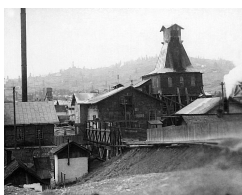
250 м. Жильний озокерит майже вичерпаний. Щоріч. видобуток бл. 800 т. Озокерит (вуглецю — 84,94 %; водню — 14,87 %; щільність 924–926 кг/м³) вилучають з руди за допомогою бензину, виварювання у воді тощо. Т-ра плавлення 64– 71 °C, що відповідає 1-му і 2-му сортам. 1858 борислав. озокерит використано для ізоляції першого трансатлант. телегр. кабеля між США та Європою.

Рекомендована література

1. Барановский Н. Ф., Сухарев М. Ф. Озокерит. Москва, 1959.

В. О. Краюшкін

Фотоілюстрації

Бібліографічний опис:

Бориславське родовище озокериту / В. О. Краюшкін // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2004. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-37151>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).